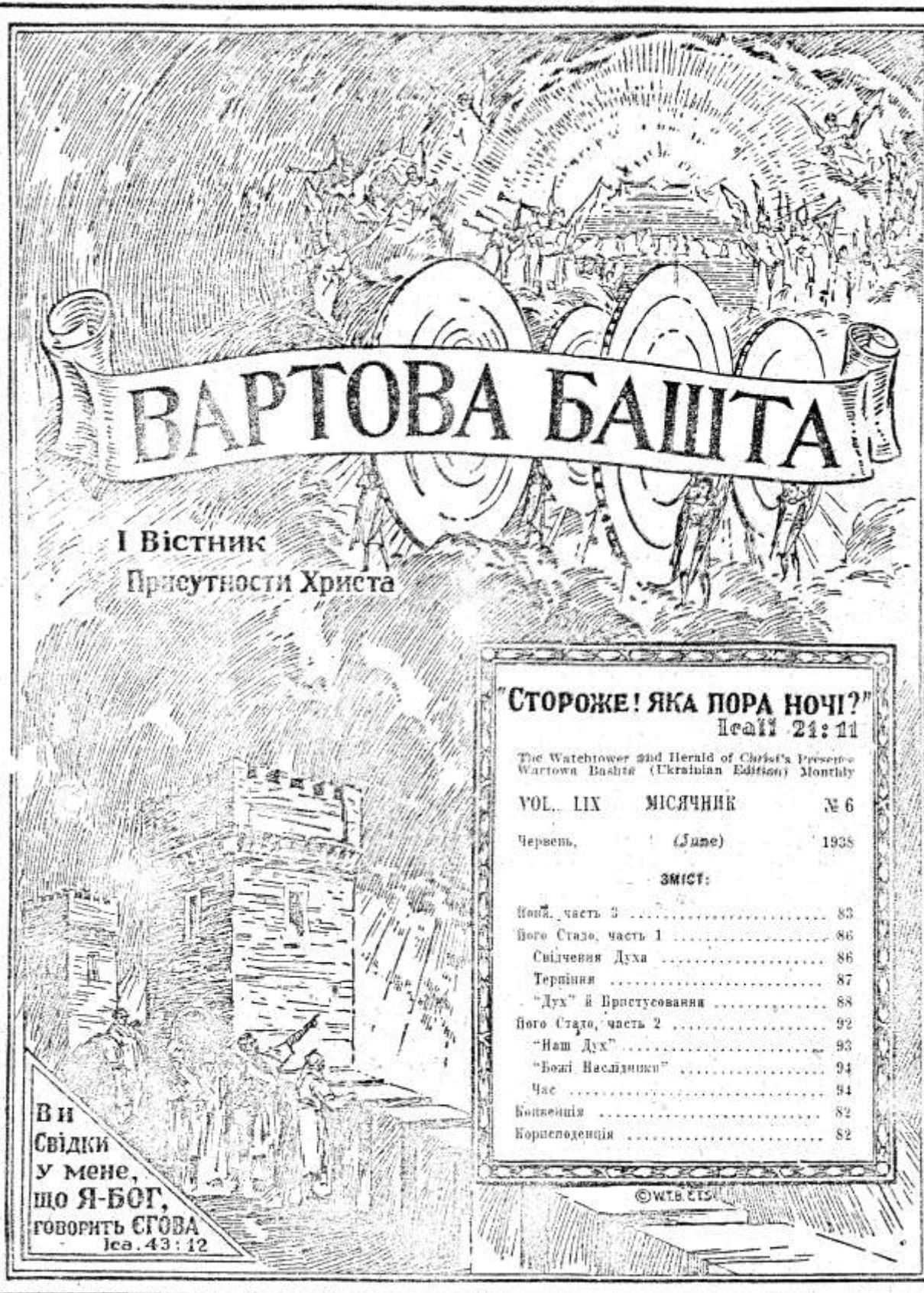

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник
Приєутности Христа

"СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"

Ісаї 21: 11

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
Wartowa Bashta (Ukrainian Edition) Monthly

VOL. LIX МІСЯЧНИК № 6

Червень, (June) 1938

ЗМІСТ:

Новй. часть 3	83
Ного Стадо, часть 1	86
Свідчення Духа	86
Терпіння	87
"Дух" й Врисування	88
Ного Стадо, часть 2	92
"Наш Дух"	93
"Божі Наслідники"	94
Час	94
Копієння	82
Кориспонденція	82

© WTB 515

В И
Свідки
у мене,
що Я-БОГ,
ГОВОРІТЬ СЛОВА
Іса. 43: 12

ВАРТОВА БАШТА

Published Monthly By

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn, N. Y., U. S. A.

OFFICERS

J. F. RUTHERFORD President W. E. VAN AMBURGH Secretary

"Діти твої навчати ме сам Господь, і великий мир і гаразд буде поміж синами твоїми" — Ісаї 54:13.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЕГОВА є єдиний правдивий Бог, перебуваючий од віків до віків, Сотворитель неба й землі й Дотепля життя для усіх сотворених; що Його було початком Божої творива й активним слугою в тис. нм. всіх речей; що тепер Його тепер Господь Ісус Христос у славі, одягнений в весну силу на небі й на землі, і тепер є головним виконавчим Чинником замірів Бога Єгови.

ЩО БОГ створив землю для людини, сотворив совершенного чоловіка для землі й поставив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що задля Адамового гріху всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСХС стався чоловіком, і чоловік Ісус перетерпів смерть, щоб набути викупну ціну для всього роду людського; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи й вивівши його понад усіх творива й понад усі імена і одягнув його у весну силу й владу.

ЩО ОРГАНІЗАЦІЯ ЄГОВИ називається Сном, і що Ісус Христос є Головою й правильним царем світа; що помазані й вірні послідователі Ісуса Христа — це діти Сноу, члени Єгової організації і Його свідки, котрих задача й привилей є свідкувати про найвищість Єгови, голосити про Його заміри врятувати людство, про які навчає Біблія, й нести оwoц царства всім, що хочуть слухати.

ЩО СВІТ скінчився й Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, котрий скинув Сатану з неба й зачав установляти Божє царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословенства для народів землі можуть прийти лише через царство Єгови під владою Христа, котре те царство вже тепер зачалось; що незадовго Господь знищить сатанську організацію і установить справедливість на землі, і що в тім царстві всі, що будуть послужити справедливим законам, будуть прихильні й будуть жити вічно на землі.

КОНВЕНЦІЯ ДЛЯ ПІВНІЧНО-ЗАХІДНОЇ СТОРОНИ

Конвенція свідків Єгови з північно-західної сторони цього континенту відбудеться в Сівіх аудиторіум, в Сметель, Вашингтоні. Дати конвенції є наступні: 2-го, 3-го, 4-го й 5-го червня. Президент Товариства сподіється там бути, котрий лише що повернувся із конвенції в Австралії. В неділю 5-го червня відбудеться велике зібрання. Всі аудиторіуми можуть засісти около 15,500 осіб. Браття в західній частині Америки й Канади повинні старатися прибути на цю конвенцію. Місця пристані на оставлення автомобілів як рівнож й на братів що бажають перебувати в шатрах. Если бажаєте перебувати в приватних домах пишть на адресу:

Convention Committee, 800 Broadway Seattle, Washington.

Нехай всі свідки Єгови просять о Його благословенство на свідокство яке буде дочучено підчас своєї конвенції.

КОРИСПОДЕНЦІЯ

Всі браття повинні писати до Товариства в Англіській мові коли лише можливо. Листи писані в чужій мові, як в Італійській, Грецькій, Польській, і т. п., вимагають багато більше часу при догляді до них. Отже надаємо сугестію всім зборам інших мов

МІСІЯ (ЖУРНАЛ)

Сей журнал виходить в тій цілі, щоб допомогти людям пізнати Бога Єгови і Його заміри, як про се навчає Біблія. Він містить в собі науку Святого Письма для допомоги свідків Єгови. Він уможливив систематичне студіювання Біблії для всіх своїх читачів і старється о иншу літературу яко помічу в таких студіях. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й для інших знарядій публічного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії яко авторитету своєї науки. Він цілковито вільний й відділений від усіх партій, сект або світських організацій. Він цілковито й безвинково стоїть по стороні царства Бога Єгови під правлінням Христа, Його любого Царя. Він не прибірає догматичної міни, а радше заохочує до уважного й критичного розслідування свого змісту в світлі св. Письма. Він не мішається в жадні суперечности, ані його сторінки не отворені для персональних справ.

Річна Передплата

Річна передплата на Вартову Башту в Злучених Державах виносить \$ 1.00, в Канаді й в інших краях \$ 1.50; в Великій Британії, Австралії, і в Полудневій Африці 7 ш. Передплату в Злучених Державах треба вислати через поштовий переказ, експрес ордер, або банківий переказ. В Канаді, Англії, Полудневій Африці й Австралії, передплату треба вислати до відділу в тім краю. З інших країв можна вислати передплату до бюро в Брукліні, але лише через міжнародний поштовий переказ.

Заграничні Бюро

British 34 Craven Terrace, London, W. 2, England
Canadian 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario, Canada
Australasian 7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W., Australia
South African Boston, House, Cape Town, South Africa

Просимо в кождім случаю адресувати на імя Товариства

(Сей журнал виходить на кількох мовах.)

Для бідних, що не можуть заплатити за сей журнал, а щире бажають його читати, вислаємо даром, если о се попросять. Ми радісно бажавмо допомогти таким потребуючим, але після поштової регау, вони мусять прислати письмемку апакацію кожного року. Увага для передплатників: Послідку за отриману передплату чи то нову чи відновлену ми не вислаємо, хіба що о се попросять. Змінення адреси для тих, що повідомлять, робимо в протязі одного місяця. Одні місяць перед скінченням ся передплати ми вислаємо карточку-повідомлення з журналом.

Yearly subscription price, \$1.00; Canada and foreign, \$1.50. Entered as second-class matter February 14, 1924, at the post office at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

чим Англійським, щоб вони вибирали на секретаря молодого брата або сестру котрі можуть говорити й писати обидві мови, Англійську й їх рідну мову. Такий брат або сестра може писати до Товариства по Англійськи, лист бувши диктований в їх рідній мові через директора. Коли лист бувши написаний в такий спосіб, то все має бути підписаний зборним слугою. Сей спосіб перенесення листів ускорить догляд наших листів й замовлень.

(Прод. з стр. 96)

ли б себе в небезпечесстві если вони брали символи Спомину. Ті змалого стада глядять на земні річі як тимчасові, а на небесні як на вічні, і там їх серце і почування спочивають. Вони знають, що вони мусять умерти з Ісусом Христом, щоб вони могли жити з Ним, і тому їх повинність є обходити Спомин через брання символів; і так ясне відріжнення є показане між двома частями Господніх овець.

(Дальше буде)

ВАРТОВА БАШТА

I Вістник Присутности Христа

ГОЛ. LIX

Червень, 1938

№ 6

ИОНА

[Переклад з англ. "Вартової Башти" з 15-го марця, 1938]

"Ти бо, Господи, благий і лагідний, і дуже милосердний для всіх, хто призиває тебе." — Пс. 86:5.

ЧАСТЬ 3

БЕЗСУМНІВУ Ниневія мала бути горячим містом, як і Єрусалим знаходиться в горячій кліматі. Так тепер горячо в Християнстві, і всі, що симпатизують з ним, відчувають спекоту: "А як зійшло сонце, послав Бог горячого восточного вітра, й сонце пекло Йону в голову, так що він зовсім ізояв, і бажав собі смерті й сказав: "Лучше мені вмерти, аніж так жити." — Йони 4: 8.

Іона далі був самолюбним, і для нього Боже милосердя скінчилось, оскільки се відноситься до образу. Се не значить, що Бог гнівався на свого вірного пророка. Іона відігравав свою частку, але кляса котру Іона представляв сповнила дійсність. В цих часах хто зблизився коли "другорядна духовна кляса", представлена через рослину, була осунена, той даліше остався самолюбним. Вскорі опісля декотрі з них цілком відпали до диявольської організації, а інші даліше падають. Спекота ясного сонця і горячі вітри Ассирії, уперли на самолюбну клясу, і їх потіха й вигода зникла. Рішача година для них прийшла. Від горячого вітру Іона бажав умерти. Він бачив, що Ниневія остала ціла задля каючихся одиниць. Сим Іона чувся вельми понижений. Він не бажав такого милосердя для Ниневії, але він хотів милосердя для себе, а тепер він забажав умерти і збутися всієї справи. Тут він цілком був відмінний коли був в череві риби, коли то він молився і надіявся дістати нагоду доказати свою вірність до Бога. Тепер під спекотою горячого сонця він прорисив смерті, тому що він бажав, щоби його самолюбна воля була виконана, і тому що він не міг затримати своєї доброї слави як він сього бажав. В сім він представляв клясу посвячених котрі "тішуться" лише тоді коли все йде після їх самолюбної волі, і котрі часто виражуються так: "Я шасливий, що я маю сю вигоду і благословенства Господні." Яку ріжницю приносить радість Господа для тих, що цілком посвятилися Богу Єгови! Коли вигоди і задоволення і добра слава забрана від них, тоді самолюбні бажують забратись із землі і тому кричать: "Я бажаю йти геть і відси десь, щоб я міг служити Господеві!" Вони думають, що если б вони померли і пішли до неба і там панували над кимось, то-

ді се булоб до їх вподобі. Деякі люди чують-ся шасливі тоді, коли вони сияють в очах інших і коли їх хвалити, але коли приходить до дійсної битви, тоді вони нахмуруються і вилазять геть.

"Правдивий слуга Божий тримається там де його поставлено. Він вповає на обітницю Божу, що всі річи вийдуть для добра тих, що люблять Господа і котрі є покликані після Його волі. (Рим. 8: 28) Він вповає на Господа, і знає, що Господь дозволяє на властиві річи. Радість Господня значить щиро виглядати оправдання імя Єгови і бажати мати частку в тій роботі через дотримання своєї невинності до Бога, і сим доказати, що Сатана брехун. Із радістю Господньою такі вірні переносять труднощі і терпіння, і вони рішались серед усяких обставин служити Богу й Його Цареві вірно аж до кінця. Але Іона представляв противну клясу, котра не має радости в Господі, бо вона не оціняє значіння оправдання Єгового імя. Із самолюбства вона шукає собі вигоди, легкого життя, доброї слави і чести. Вона не тішиться тим, що Господні "інші віви" втікають до Його кошари і що се оправдає імя Єгови. Вона не наче ті фарисеї, котрі нарікали і миркали і говорили про Ісуса: "Що сей грішників приймає"; і до котрих Ісус відповів: "І нарекали фарисеї та письменники, кажучи: Що сей грішників приймає і їсть із ними. Сказав же до них приповідь сю, кажучи: І, прийшовши до дому, скликає друзів та сусідів, кажучи їм: Радуйтеся зі мною, бо я знайшов овечку мою загублену. Глаголю вам, що оттак радість буде на небі над одним грішником каючим ся, більше ніж над дев'ятьдесять і дев'ятьма праведниками, котрим не треба покаєння."

"Правдиві й вірні послідователі Ісуса Христа знають, що честь і слава між людьми не варта нічого, але, що честь і оправдання Єгового імя є важне, бо лише ті будуть жити, що оправдають імя Єгови. Вони не дбають за свою славу так довго як Бог признає їх. Вони не стараються угадати людям.

"Єрусалимські релігійоністи нарікали на Ісуса тому що Він радісно приймав людей грішних, котрі почувши блаженні слова з уст Ісуса, звер-

тались до Нього щоби їм навчитись більше про Бога і Його царство. Подібні обставини вирішили і сьогодні. Правдиві послідователі Ісуса Христа, останок або "вірний і розумний слуга", проголошують правду і для грішників, і се вони виконують радісно, бо така є воля Бога. Почувши вість Господню, люди доброї волі виходять з різних країн і народів, і питають о дорогу до царства Божого, і ті становлять велику громаду. Вірні свідки Господні радісно переходять ріжні горя й труднощі щоби занести правду великій громаді, і се вони чинять вірно і радісно. Ті що нарікають і миркають, опрокидають слуг Господніх за се, що вони голосять правду грішникам. Фарисеї назть противилися Богу, тому що Він був милосердний і до інших окрім них, і се зробило фарисеїв меншими в очах людей. Вони бажали бути єдиними в ласці Божій.

²¹ Так і сьогодні їх відбиток, що нападають слуг Єгови, спротивилися Богу, тому що Він показав своє милосердя через Ісуса Христа іншим, а іменно, людям доброї волі. Духовенство нарікає проти свідків Єгови й переслідує їх. Вони кажуть всякі лихі й жорстокі річі проти слуг Божих стараючись зневажити сих слуг в очах людей. Вони оголошують всякі лихі брехні проти слуг Божих, але вдійсності вони воюють проти Бога і Ісуса Христа і царства.

²² Чому сьогодні ті, що признають себе за слуг Божих, викликають тих вірних одиниць, що прикладають їх старання вірно нести вість царства для людей, і чому на сих вірних слуг звальють всякі підлі, брехливі й злові закиди? Припустім, лише ради аргументу, що вони є винуваті за всякий злочин закинутий проти них. То чи се в якийсь спосіб уневажнює вість Господню? Чи не далеко лучше для чоловіка проголошувати вість царства радше чим бути проти нього? Дійсні й правдиві слуги Господні не дають про їх власну славу, і для тієї причини вони не відповідають на ріжні підлі, брехливі, і злові закиди проти них. Добра слава одиниці не є важна, тому що вона є остронь дійсного питання. Се є диявольський спосіб, щоби відвернути увагу людей від Бога до сотворіння. Розуміється, що се, що тут сказано, не може бути вимівкою або оправданням чинити зло; сим тут показано, що хто обвинувачує слуг Господніх, той дійсно противиться або воює проти Бога. Кождий слуга мусить стояти або впасти своєю панові; якщо написано: "Ти хто еси, що судиш чужого слугу? своєму панові стоїть він, або падає. Устоїть же, бо здоліє Бог поставити його." (Рим. 14:4) Отже підло нападати на того, що служить Господеві, щоби знищити важність роботи того слуги, не значить ніщо інше лише судження Божого слуги і воювання проти Бога і противлення Його царству. Лукаві зайдуть своїм напрямом до кінця, який Бог назначив для Диявола і всіх слуг його.

²³ Релігійне духовенство і "лукавий слуга" ра-

зом становлять "чоловіка гріха" і "сина погібелі", і тепер Єгова через своє Слово повідомляє їх, що вони є слугами Диявола, що вони воюють проти Бога, і що їх судьба буде така сама як і Диявола. Змагання "чоловіка гріха" не стримає поступаючого вперед царства Божого. Ціль Єгови в тім що Він велів Йоні проголошувати вість остронь для людей Ниневії була, що всі Ниневіяни, що були доброї волі до Нього і котрі покалися, могли спастися в часі знищення міста. Ціль Єгови в тім, що Він стримав свій гнів проти "Християнства" і велів своїм свідкам іти й проголошувати вість царства і день Його гніву, є та, щоби дозволити людям доброї волі, чи то вони політики, купці або звичайні люди, почути вість, покаятися, і втіти із диявольської організації і знайти прибіжище в Господа. Бог дав приказ, щоби сю роботу виконано перед Армагедоном. Ті що противляться роботі в якийсь спосіб чи то через накинєння на слуг Божих або через самолюбство і нарікання відмовляються служити Богу, — то сим вони противляться Богу.

²⁴ Гнів проти Бога Єгови ніколи не є оправданий: "І промовив Бог до Йони: Чи то ж бо тобі так досадно через рослину? Він відказав: Досадно, хоч би й умерти." (Йони 4:9) Відповідь Йони на питання Єгови була бунтівнича, і тому він представляв тих, що збунтувалися проти Бога і старалися оправдати свій напрям. Бог тепер показує своє милосердя і любов і доброту до тих, що знаходять ся у світі й є доброї волі до Нього, і Його слуги невпинно працюють для їх добра. Противники ж проти Божого милосердя збунтувалися і показали великий гнів. Вони бачуть як інші приходять до організації Єгови, а їм (противникам) не дозволяється забрати позиції які вони захланно бажали посісти. Се спричиняє, що їх гнів вельми збільшається і вони кажуть: "Так, ми гніваємося на смерть." Вони ставлять себе в противнєстві до праці Господньої на землі, і за се вони є викинуті з Божого Царства. Ангели Ісуса Христа, що стережуть входу до храму, виконують роботу по приказу Господа: "Пошле Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всіх, що роблять беззаконне, та й повкидають їх ув огню піч: там буде плач і скреготання зубів." — Мат. 13: 41, 42.

²⁵ Се ті, що остаються вірними і правдивими до Господа і радуються у виконанні Його заповідей і покірно ходять з їх Богом, — такі отримують Його признання і честь від Господа, але вони не будуть почесними в очах грішних людей. Завважте, що Ісус сказав про тих, що остануться під "ризами справедливости" і воюють за Царя: "Тоді праведні сияти муть, як сонце в царстві Отця свого. Хто має уші слухати, нехай слухає." — Мат. 13: 24.

²⁶ Сі слова Господа Ісуса є остронь для всіх тих, що називають себе Його слугами. Если хтось з них шукає чести й похвали людей, той

напевно упаде. Если вони широко, уважно й пильно служать Йому і виконують Його роботу в користь царства, і показують ревність приналежності до дому Господнього, то вони отримають призначення і будуть сняти в Його очач; а се найважливіша річ для них.

“Бог є милосердний до тих, що є несвідомі о Божім законі. Знання побільшає відвічальності одиниці: “Тоді сказав Господь: Тобі жаль рослини, дарма що коло неї не поравсь і не зростив її, — що за одну ніч виросла й на одну ніч поникла.” (Йони 4: 10) З милосердя Бог постарався о рослину для Йони, щоби кляса яку він представляв, була милосердна до інших. Божого милосердя не можна навчити ніякими ділами сотворіння, бо те милосерде виходить від любови Божої, котрий є совершенним виразом несамолюбства. Булоб се зовсім справедливо если би Бог був знищив посвячених в 1918 р., але Він змилосердився над ними ради свого ймені. (Езек. 36: 21, 22) До певної міри вони були несвідомі о Божім замірі. Єгова продовжив своє милосерде для всіх таких, і тоді ті недоволені одиниці, представлені через Йону, думали що се було великою річю отримати милосерде Боже; але коли прийшов для них час показати їх милосерде іншим, то сього вони цілком не зробили. Протинно, вірний останок є вдячний за Боже милосерде показане до нього і радісно сповняє Його прикази, і з милосердя несе вість в Його ймя для всіх людей доброї волі до Бога. Члени останка вдячні Богу за се, що Він дозволив їм бути Його свідками на землі і дає ще продовжати Його роботу тут. Для них виконання волі Божої є найважливішою річю. Ся чудом сотворена рослина, і її нагле зникнення, є пророчим свідомством Єгового скорого суду й виразу через Ісуса Христа, великого Суддю в храмі. Для милосердних Він є милосердний, але для тих, що мали нагоду знати краще, але котрі відкинули або зневажили ласку Господню й повстали проти Нього і відмовилися нести вість милосердя і потіхи до позатиписних Ниневіян, на таких суд Господень буде виконаний без дальшого милосердя.

“Чоловік має великий привилей пізнати Божу путь і йти нею, як се було сказано Господом Ісусом: “Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справдешного Бога, та кого післяв еси Ісуса Христа.” (Йоана 17: 3) Як Єгова тоді говорив до Йони в типі, так тепер Він говорить до кляси котру Йона представляв в часі його злості: “А мені б то та не жаль було Ниневії, великого городу, що в йому більш ста й дваїсьятьох тисяч чоловіка живуть, що не вміють розпізнати правди од лівниці, та й так багато скотини?” (Йона 4: 11) Інакшими словами, Єгова сказав: “Я показав своє милосерде давши Ниневії нагоду покаятись; я звеличив своє милосерде зоощадивши людей доброї волі в “Християнстві” і дав їм нагоду покаятись, тому що вони були цілком несвідомі.” Сей факт, що

Ниневія була цілком поганською, не стримав Єгови бути милосердним до того міста. Се було дуже велике місто, і люди були засліплені й несвідомі, і знаходилися вони поза законом Божим який даний Ізраїлеві. “Закон бо робить гнів; де бо нема закону, нема й переступу.” (Рим. 4: 15) Тим що Ізраїльтяни мали Божий закон, тому вони були далеко більше відвічальні аніж Ниневіяни. (Рим. 5: 13) Так і “Християнство” мало через довгий час Слово Боже і казало що воно наслідуює Його; тим то воно є більше карегідне чим ті, що були тримані в незнанню Слова Божого. Зараз перед знищенням “Християнства” у битві великого дня Бога Всемогучого, Єгова післяв своїх свідків, представлених через Йону, дати остерогу “Християнстві”. Головна ціль тієї остероги є, щоби засліплені й несвідомі люди могли пізнати правдивий шлях, стати по стороні Бога і знайти охорону там. Се становить велике милосерде для них. До тих, що підпринались служити Господеві, Він каже: “Блаженні милостиві, бо такі будуть помиловані.” (Мат. 5: 7) Ті, що ходять з Богом і коряться Йому, ті радують ся нести вість царства людям доброї волі повідомляючи о милості Єгови до людей доброї волі. Як у Ниневії було “більш ста й дваїсьятьох тисяч” людей цілком несвідомих, так і сьогодні є мільони в “Християнстві”, що є цілком несвідомі з причини засліплюючого впливу над ними зі сторони Диявола і його релігійних чинників. Се є воля Божа, щоби несвідомі дістали нагоду пізнати і взяти прямиий напрям занім прийде виконання Його остаточних присудів. Давши їм правду, сим Єгова показує свою милість і доброту до них. Історія свідчить, що і скот був заключений в Божім милосердді. Ось так Він відкрив свою любов і ласку навіть до німих звірят, бо в Ниневії й німі звіря були заключені в пості.

“Многі люди вельми несправедливо й насмішливо критикували Йону, а головнo релігійністи його зневажали. Нема ніякої причини критикувати Йону, коли ми бачимо, що Єгова уживав його представити річи які істнують між визнаними послідувателами Ісуса Христа. Ми мусимо пам'ятати, що Йона був один з Божих святих пророків і що такі пророки мали Його призначення яко вірні свідки, бо про них написано є: “І що мені ще казати? не стане бо мені часу оповідати про Гедеона, та Варака, та Самсона, та Етая, та про Давида і Самуїла, та про пророків.” (Жид. 11: 32) І дальше сказано про ті Господні свідки: “І всі ці, одержавши свідчення вірою.” Йона був свідком для Єгови; і ті свідки були поставлені як взірці для свідків в теперішнім часі, показуючи їм правдивий шлях. — Жид. 12: 1.

“На сім кінчиться історія про Йону, і се становить доказ, що пророцтво Йони є пророчим образом у котрім Йона відігравав пророчий образ, і що той образ Єгова зробив для користі

тих, котрим Він дав нагоду пізнати Його і служити Йому. Йона, і моряки, риба, і Ниневіяни і інші звірята, відогравали їх часті. Сей образ возвеличує важність знати і радісно служити Богу Єгови і Його великому Чиновникові, Ісусу Христу. Правдивий останок Божий, се Його свідки на землі, що люблять Божі "інші вівці", котрі є названі "Йонадабами", і вони вважають їх за співдрузів. (Пс. 122:8,9) Вони радіють бути вистниками Єгови і нести людям доброї волі Божу вість милосердя й милості: "Як до-

рога благість твоя, о Боже, коли діти людські сховку шукають у тіні крил твоїх. Поживляться до сита достатками дому твого, і струями солодощів твоїх напоїш їх. Бо в тебе жерело життя; в твоєму сяєві побачимо світло." (Пс. 36:7-9) "Милість бо твоя над життям лучша; уста мої прославляти муть тебе. Так, буду тебе хвалити, поки життя мого, руки мої підносити в ім'я твоє. Як шпигом і товщею, насититься душа моя, і радісним голосом хвалити муть тебе уста мої." — Пс. 63:3-5.

ЙОГО СТАДО

Часть 1

Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої. Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу мою кладу за вівці. І інші вівці маю, що не сієї кошари; і тих я мушу привести, а голос мій почують, і буде одне стадо, і один пастир. — Йоана 10:14-16.

ЄГОВА, великий Отець або Життя-датель, поручив рід людський в руки й силі Ісуса Христа, бо Ісус купив рід людський своєю дорогоцінною кров'ю. Се є виражена воля Єгови, як се зазначено в Його Слові, що Ісус збирає до себе всіх послухників із роду людського і дасть їм життя. (Рим. 6:23) Перше Він збирає маленьку громаду, котру Господь назвав "малим стадом", і про котре Він сказав: "Не лякайся, мале стадо: бо вподобалось Отцеві вашому дати вам царство." (Луки 12:32) Сі із малого стада співтоваришать з Ісусом Христом в Його царстві й службі і в Його царській домі. Тоді Ісус, як се Він зазначив, збере до себе иншу громаду, котру Він назвав "іншими вівцями" або "великою громадою", і котра то громада служить перед престолом. (Одкриття 7:15) Маленьке стадо переміниться у "першій воскресенню" із людської до духової природи і буде перебувати вічно в небі з Ісусом Христом. Велика громада знайде свій вічний дім на землі. "Мале стадо" є духове і одна громада, а велика громада, се инша група. Остаточно, коли Ісус Христос скінчить роботу збирання, Писання кажуть, що всі зібрані будуть становити одно стадо, під провідництвом одного великого Пастира, Ісуса Христа.

Від часу коли був вилитий святий дух в Пятидесятницю, то через століття Ісус збирав "маленьке стадо", і повернувши і зібравши до себе вірних у храм, тоді Він зачав збирати до себе "інших овець" або велику громаду. Писання показують, що Господь Ісус прийшов до храму Єгови в 1918 р. і зібрав до себе тих, що були в лінії до царства і зачав досвідчувати й судити. Писання також показують, що Господь Єгова дасть таким зібраним "нове ім'я", і котре то ім'я було відкрите для них перший раз в 1931 р. Опісля, в 1935 р. Господь відкриє своїм людям перший раз значіння "великої громади" яко земної класи і що Він збирає її яко часть Його овець.

Тепер здається ясним є, що в сім часі на землі знаходяться декотрі члени з "малого стада" і також знаходяться і "інші вівці" з котрих буде складатися "велика громада". Многі люди твердять, що вони мають трудність рішити чи вони "алежать до "маленького стада" або великої громади. Се є шире бажання кожного з Божих людей пізнати до котрої групи він належить. Вартова Башта тут подає певні тексти з св. Письма із тим наміром, щоби допомогти кожному розглянути себе і рішити де він стоїть. Жадний чоловік, товариство ані організація не може рішити стану другого чоловіка. Кождий з них мусить рішити самий де він стоїть і доказати своє закінчення Писанням. Вартова Башта може лише допомогти вам зібрати писання відносно цього питання і допомогти вам пристосувати ті Писання до добрих знаних фактів для кожного, що згодився чинити волю Божу. Дати які будуть наведені є 1918 р., коли Христос прийшов до храму; 1931 р., коли Бог відкрив своїм людям, що Він дав їм нове ім'я; і 1935 р., коли Бог відкрив своїм людям хто є велика громада, яка тоді збиралась; і сі дати є важні й тому треба мати їх на увазі. Сі дати не зазначаємо тут як безумовні, але останок знає, що певні важні події перейшли в тих роках. Сконечности, мусить прийти час коли вибір числа членів до "малого стада" зачне зменшатися і у своїм часі зовсім перестане; і час мусить прийти коли "інші вівці", що становлять велику громаду, зачнуть збиратися, і так ся громада овець мусить збільшатися аж скінчиться і в той час всі будуть одним стадом під Добрим Пастиром, Ісусом Христом. Маючи на увазі сі річі, вони допоможуть прийти до закінчення відносно питання над котрим тут застановляємося.

СВІДЧЕННЯ ДУХА

Потім, як Ісус Христос, по приказу Єгови, зачав збирати мале стадо, і по виллятю святого

духа в Пятидесятницю, уповажнений апостол Ісуса Христа, промовляючи до нових членів "малого стада", під натхненням святого духа писав отсі слова: "Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі, коли ж діти, то й наслідники, наслідники Божі, а спільні наслідники Христові, коли тільки з Ним страдаємо, щоб з Ним і прославитись." — Римлян 8: 16, 17.

"Се важне, що ся вість не відноситься до великої громади, але до "покликаних", "люблених від Бога, покликаних святих." (Римлян 1: 7) Отже ці слова обнимають апостолів і інших членів тіла Христового. Слова сих текстів в листі до Римлян 8: 16, 17 є ключем до властивого розуміння і пізнання двох частей Божих овець, що остаточно стануть одним стадом під Господом Ісусом Христом. Тут буде корисним навести ці тексти з різних перекладів, бо се є дорожчим для всіх читачів Вартової Башти.

"Самий дух свідкує нашому духові, що ми є діти Божі; і если діти, то і наслідники; наслідники Божі, і співнаслідники з Христом; і если ми терпимо з Ним, то і прославимось з Ним." — Американська Поправлена Версія і Англійська Поправлена Версія.

"Самий дух свідкує разом із нашим духом, що ми діти Божі. І если діти, також і наслідники; наслідники Божі, і співнаслідники з Христом; бо если ми разом терпимо, то і разом також будемо прославлені." — Діаглот.

"Самий дух свідкує разом із нашим духом, що ми діти Божі; і если діти, тоді і наслідники також — наслідники Божі і співнаслідники з Христом, бо если ми співтерпимо з Христом, то щоби ми могли бути і спільниками в Його славі." — Вейл: от.

"Бо самий дух дає свідцтво нашому духові, що ми є синами Божими. І если сини, наслідники також; наслідники Божі, і співнаслідники з Христом; і так, если ми терпимо з Ним, то щоби і ми були прославлені з Ним." — Дуей, (католицька).

"Самий дух свідкує разом із нашим духом, що ми діти Божі; і если діти то і наслідники також, наслідники Божі, але співнаслідники з Христом, і що найменше ми терпимо разом, щоби ми могли разом бути прославлені." — Ротердам.

"І сей дух свідкує нашому духові, що ми сини Божі. І если сини, то і наслідники; наслідники Божі, і співучасники з Ісусом Месією; так що если ми терпимо з Ним, то ми також будемо і прославлені з Ним." — Сирійське Видання.

"Слова "наш дух" який являється у всіх повисших версіях в сім тексті, очевидно значить ту невидиму, порушаючу силу в нас, себто в середині тих, до котрих сей текст відноситься, і котрий то дух Бог післав в наші серця котрим ми пізнаємо, що Егова є нашим Отцем, і так ми кличемо до нього. Сей текст указує, що споріднення сотворіння до Сотворителя є як сина до отця. "Розумний — хто в словах здежливий, і

мудрий той, в кого кров холодна." (Прип. 17: 27) Хто оціняє своє споріднення до Бога є розумного духа і поважно застановляється над тим, що Бог каже до нього. Если хтось має се свідцтво духа, що він є сином Божим, то виходить що він є Божим наслідником і співнаслідником з Ісусом Христом як о се постарався Його Отець; а до сього є додані обставини, що "ми мусимо терпіти з Христом". Головна часть сього тексту є, що сотворіння має свідцтво духа, що воно є дитиною Божою, отже членом "малого стада", а не великої громади.

ТЕРПІННЯ

"Занім розглянемо зізнання як дух свідкує нашому духу, то добре застановитися над контекстами, щоби рішити яка часть із натхнених слів того писання відноситься до великої громади. Щоби остаточно бути співнаслідником з Ісусом Христом, то треба терпіти з Ним. Але саме терпіння ради Господа, навіть на смерть, для оправдання Його імя, не є рішальною точкою що та одиниця є сином Божим і співнаслідником з Ісусом Христом в Його духовім або небеснім наслідстві. Старинні мужі терпіли всякого рода кари і переходили жорстокі смерті за їх віру в Бога і вірність до Нього і в їх віру у прихід царства під Месією. (До Жидів одинацята голова) Ті люди не отримали жадоного доказу від Егови що вони були синами Божими, ані вони не молилися до Бога, називаючи Його Отцем. Слова Ісай 63: 16, і 64: 8 відносно "нашого отця" — се пророчі слова, що не відносяться до вірних пророків котрі жили і повмирали перед приходом Ісуса Христа. Завважте натхнені слова апостола Петра, що ті вірні пророки, що пророкували перед приходом Ісуса Христа про терпіння Христа і Його славу опісля, старались пильно дізнатися значіння сього, але Бог не відкрив їм, тому що терпіння й слава не були для них, але для сплджених з духа, вибраних, а не для кого иншого. "Про се ж то спасенне розвідували і допитувались пророки, що про вашу благодать пророкували, дознаючись, якого або котрого часу являв у них Дух Христов, поперед свідкуючи про Христові страсті і про славу, що після них; котрим відкрито, що не самим собі, а нам служили вони (тим), що нині звістили вам ті, що котрі благовістували вам Духом святим, посланим із неба, (і) на що бажають ангели дивитись." — 1 Петра 1: 10-12, Діаглотт.

"Співнаслідде з Ісусом Христом не належало для сих вірних старинних людей, але для тих, котрих Ісус Христос зібрав до себе і зробив їх членами свого тіла, маленького стада. (Жид. 11: 39, 40) Задля подібної або ще сильнішої причини, по приході Ісуса Христа до храму в 1918 р., а головню по відкриттю нового імя для Божих людей в 1931 р., давання свідцтва о ймені Егови і Його царства, і терпіння зневага яко наслідок, сього не конечно є доказом духового синовства. Такі річі не конче малиб бути дока-

зами, що вони є синами Божими котрі будуть брати участь в небеснім наслідді з Ісусом Христом як наслідники Єгови. Окрім цього "дух мусить свідчити нашому духові", як се зазначено в тексті. Всі, що тепер служать Богу і Ісусу Христу, терплять зневаги з рук ворога, але се одно не рішає стану з Господом Ісусом і Його організацією.

"ДУХ" І ПРИСТУСОВАННЯ

¹⁴ Слова в тій голові зараз повисше шіснацятого і сімнадцятого вершинок пояснюють ось справу: "Тим же то тепер нема ніякого осуду тим, що в Христі Ісусі не потілу ходять, а по духу. Закон бо духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха і від смерті." (Римлян 8:1, 2) Божий дух або сила — се життя. Той дух в сотворінню оперує після Божого закону, а не після пристрасти тіла. Ті задані в першій верші яко будучи в Христі Ісусі перше наслідили від Адама грішне або вмираюче тіло, тому що вони народилися грішниками над котрими обставинами вони не мали контролю. У тілі з мяса є насліджений закон або право поступовання, себто, правило поступовання після гріха, що приносить смерть. (Рим. 7:23) Але дух Божий є сильніший чим сказаний 'закон гріха і смерті', і тому ті, що в Христі Ісусі, є увільнені від закону гріха і смерті силою духа Божого. Але від 1931 р. або 1935 р. від коли Господь зачав збирати Йонадабів, дійсно посвячених через активність, чи не були вони бодай ослівно увільнені від 'закону гріха і смерті' духом Господа Бога? Відповідь мусить бути заперечуюча. Се правда, що вони всі мусять перебувати в місті прибіжища, яко підстава отримання вічного життя, але се лишень до помазанників відносяться слова "тим же тепер нема ніякого осуду тим, що в Христі Ісусі", коли ж еслиби Йонадаби вийшли поза границі міста прибіжища, т. є, Божої організації під Христом, то вони стягнуть на себе знищення.

¹⁵ Отже посвячені Богу мусять "ходити по духу"; яко ж написано: "Щоб оправдання закону сповнилось в нас, котрі не потілу ходимо, а по духу." (Римлян 8:4) Наслідження тіла — закон, яко ж сказано "законові гріха, що в членах моїх". (Римлян 7:23-25) Ті що ходять по тілу, ходять по законі тіла і служать "тілом законі гріха". Ті ж що не ходять так, але ходять по духу Божому і ходять або поступають як помазані духом сотворіння, сплоджені духом Божим, сим сповняють Божу праведність. Так і Йонадаби, хоть будуть людьми на віки, мусять ходити по духу Божім радше чим по тілу, бо Господь може прийняти лише тих, що ходять дорогою праведности. Таким самим напрямом мусить поступати помазаний останок і Йонадаби після закона справедливости.

¹⁶ Слово "тіло", як се воно ужите в сім писанню, значить посвятити ум і напрям ділання для річей світа, котрого Сатана є невидимим воло-

дарем, і ходити і робити такі річі які світ робить, і котрі противляться волі Бога Єгови. "Которі по тілу, ті думають про тілесне, котрі ж по духу, — про духовне." — Римлян 8:5.

¹⁷ Ті що є помазані і котрі є синами Божими мусять звернути їх ум і почування на річі приналежні до Бога і Його царства. Так і Йонадаби, ставши по стороні Бога і Його царства, мусять також звернути їх ум і почування до Бога і Його царства радше чим на річі цього світа і до котрого тіло тягне, щоб служити законі гріха. "Думанне бо тілесне — смерть, а думанне духовне — життя і впокій." — Римлян 8:6.

¹⁸ Йонадаб, будучи в місті прибіжеша, вже не є більше на прямій дорозі до смерті, себто тілесного думання і річей упавшого тіла і диявольської організації; але Йонадаб є на дорозі до життя, бо він дістав прибіжеша в Божій організації під Ісусом Христом, і він звертає свій ум на річі царства, хоть він не є сплоджений духом. Бажання правдивого Йонадаба є царство Боже, і там його серце віддане, і він не дбає о річі цього світа. Але як вірних старинних мужів, його бажання є царство і він звертає своє серце до царства.

¹⁹ Як Сатана ворогує проти Бога і Христа, так г'ч ворогує і проти кожного, що став по стороні Бога і Христа; і всі, що є на стороні Сатани, тілесно думають, і певно що Йонадаби не можуть бути по стороні Сатани і в той самий час мати ласку від Бога. "Тим що думанне тілесне вороговання проти Бога; законі бо Божому не кориться та й не може." — Римлян 8:7.

²⁰ Ті доброї волі до Бога, що ставлять себе на стороні Божій через посвячення чинити волю не можуть бути у ворожнечі з Богом. Відносно цього Йонадаби і останок є в таким самим положенню. "Хто бо по тілу, ті Богу вгодити не можуть." — Римлян 8:8.

²¹ Зараз потім наступає текст котрий особливо відноситься до з духа-народжених і котрі були охрещені у Христа: "Ви ж не по тілу, а в душі коли тільки Дух Божий домує в вас. Коли ж хто Духа Христового не має, то сей не Його." — Римлян 8:9.

²² Одиниця мусить мати духа Христового, если вона є в Христі Ісусі. Ті що є з духа народжені й помазані є в Христі і через се в душі, хоть вони живуть і служать в людській тілі. Вони поводяться і ділають в гармонії з духом Христа. Вповні посвячений Йонадаб може посідати Господнього духа, однак не потребує бути в душі яко духове сотворіння, у котрому дух Божий жие як в духовім храмі. Йонадаби мають духа Христового в тім, що вони посвятилися чинити волю Божу на оправдання Його імя, але вони не є членами тіла Христового, отже не є з "малого стада", але належать до "інших овець" Господніх.

²³ Тоді апостол, промовляючи особливо до народжених з духа, каже: "Коли ж Христос в вас, тоді тіло мертве для гріха, дух же живий ради

праведности." (Рим. 8:10) Сей текст не відноситься до Йонадабів, тому що їх тіла не є прийняті для жертви і тому вони не є мертві, мимо того що вони не ходять по тілу. Дух Господень, який посідають Йонадаби, котрі посвятилися чинити волю Божу, порушує їх жити справедливо й шукати справедливості. Вони пильно стараються чинити волю Божу, котра є праведна, і що є оправданням імені Єгови. (Людина, що є оправдана і пожертвована якою частиною офіри за гріх мусить умерти для всякої людської надії й пляну і мусить жити в Христі і мусить поставити свої почування на небесні річі. Відносно сих є написано: "Коли ж Дух Того, хто воскресив Ісуса з мертвих домоує в вас, то Воскресивший Христа із мертвих оживить і смертні тіла ваші Духом своїм, що домоує в вас." (Рим. 8:11) Тіло Йонадаба не є так оживлене, бо він не є частиною офіри за гріх. Йонадаб у своїм тілі лише ходить по духу, але не є сплоджений як нове сотворіння в Христі Ісусі. Він є у тілі, і його надія є земна, а не небесна. Ісус був дійсно умер якою офірою за гріх і воскрес до повноти життя. Його ученики були з першу мертві в грісі задля наслідженої смерті через Адама, а опісля вони були померли як людські сотворіння із правом до життя, щоби вони могли статися частиною офіри за гріх; отже потім як вони стали офірою, їх смертельне або з мяса тіло було оживлене духом Божим до служби Божої. Бути мертвим для гріха се різнитися від бути мертвим в офірі з Ісусом Христом, як се зазначено в 2 Тимотея 2:11, 12. Тому що Йонадаб не є прийнятий якою офірою за гріх і не є в угоді через жертву з Ісусом Христом, отже він не є у Христі; але Йонадаб мусить йти напромак який є мертвий або противний для грішного світа. Він мусить шукати справедливості і поступати після неї.

"Хто посвятився чинити волю Божу, той не може жити після тіла, якож написано: "Коли бо живете по тілу, то помрете; коли ж духом діла тілесні мертвите, будете живі." (Рим. 8:13) Напевно, що ся правда відноситься до нового сотворіння помазаного Богом. Ані Йонадаби не можуть жити після тіла, себто, після закона гріха і смерті, як се Павло зазначив "членах моїх" робити діла тіла. (Рим. 7:23; Галат 5:19-21) Але Йонадаби, як і помазанники, можуть, за помічю Божого духа, умертвити діла тілесні, т. є, насліджене тіло гріха, котрим те тіло є поручене. Йонадаб мусить на віки жити, не в небі, а на землі, коли ж помазане маленьке стадо пожертвувало все земне і їх життя заховане в Христі, і вони мусять жити, если отримають життя в небі. Вони є у Христі і розпняли почування й бажання свого тіла. — Галат 5:24.

"Отже хто тоді є тими синами Божими згадані в сім натхненім писанні апостола? "Котрі бо духом Божим водяться, ті сини Божі." (Рим. 8:14) Сі слова є правдиві і ограничені до з духа-сплоджених одиниць занім Господь Ісус

прийшов до храму в 1918 р., і тоді дух Божий як утішитель був дальше чинним і занім Господь Ісус Христос зачав збирати "інші вівці", що становлять велику громаду. Хотят Йонадаби мусять йти за провідництвом Господнього духа, однак вони не є сплоджені Богом як його сини. Вони є в лінії до синівства на землі опісля, таким як Адам був в часі його сотворення і нім він согрішив. (Луки 3:38) Вони мусять оставатись в місті прибіжеша аж у своїм часі Бог Єгова, через Ісуса Христа, оправдає їх і дасть їм життя. Однак помазанники є "сплоджені знов до живої надії". (1 Петр. 1:3, 4) Про сих сплоджених з духа є написано: "Любі, ми тепер діти Божі." (1 Йоана 3:1, 2) Ті з "малого стада" сталися синами Божими від часу коли вони були сплоджені, але велика громада буде синами Божими лише потім, як вона отримає вічне життя на землі.

"Щодо Йонадабів, котрих надія є життя вічне на землі, написано є "що й саме твориво визволиться з неволі зотління на волю слави дітей Божих". (Рим. 8:21) Не скорше аж поки Господь Ісус прийшов до храму чинити суд в 1918 р., що духові сини Божі відкрилися через зібрання до Господа в храмі. "Знаємо бо, що все твориво вкупі стогне і мучить ся аж досі." (Верш 22) І тут згадується про певний час на котрий вони чекають; чекають на що? Апостол відповідає: "Бо дождання творива дождає одкриття синів Божих (себто, духових синів, признані й приведені у храм в 1918 р. і опісля). (Верш 19) По тім Йонадаби бачили одкриття синів, як і Йосиф одкрився був своїм браттям в Єгипті; і тепер Йонадаби, побачивши і оцінивши, що Царь Ісус Христос прийшов і зібрав признаних до храму, вони перестали стогнати і не зважають на їх горе, бо вони бачуть, що день визволення прийшов. Їх шире бажання сповнилось до тієї міри. Тоді апостол додає слова: "Не тільки ж воно (те твориво, або люди доброї волі, нім вони сталися Йонадабами або 'іншими вівцями' Господніми) та й ми самі (члени тіла Христового) первоплід духа маючи (себто, закуштували, запевненого і обіцяного духового життя в небі), й самі в собі (до приходу Господа до храму в 1918 р., а головнo виляття духа в 1922 р.) стогнемо, ждучи всиновлення, ізбавлення тіла нашого." (Рим. 8:23) Се писання не каже наших "тіл", отже не відноситься до кожного сотворіння з окрема, але каже "нашого тіла", означаючи тіло Христове, котрого вірне мале стадо є членами. Таке визволення тіла Христового т. є, "нашого тіла", у котрім ми є помазані і до котрого ми належимо, зачалось в 1918 р. у приході Господа до храму, коли то воскресення взяло місце тих вірних синів, що спали сном смерті аж до того часу і про котрих є написано: "Вони сіяли природне тіло, а встануть у духовому тілі." (1 Корин. 15:44) Останок тіла Христового, себто, "нашого тіла" знаходиться на землі, був підхоплений стрінуті Ісуса в повіт-

рю», т. є, в стан у яким неможливо для природного ока бачити те, що є присутнє. Вартова Башта 1934 р. стор. 24, англ. вид.) Помазаний останок є зібраний до храму з Господом. Як вони знають, що вони у храмі? Вони мають свідчення духа. Вони знають і оцінюють, що вони були визволені з підданства людським володіючим властям, мильно названим "висшими властями"; що вони були визволені з релігії й релігійного формалізму і свої шати, себто свою тожність, обілили й очистили, що указує на них як на дітей Божих і членів Христового тіла, і тому вони перестали стогнати і увійшли в радість Господню без ріжниси що мало прийти на них і без огляду на знущання слугами Сатани. Йонадаби побачили, що царство прийшло, і вони також перестали стогнати, і радуються з помазаниками; і як співдрузи, "мале стадо" і Йонадаби живуть разом в мирі і радості і разом служать радісно. Одно стадо овець — се духові сотворіння в Христі Ісусі, і ті "інші вівці" Ісуса Христа, є в тілі, ходять з помазаниками на землі і служать із ними як їх друзі; і такий то радісний стан для всіх так зайнятих в службі Господа.

²⁷ Перед тим часом коли духова кляса зрозуміла, що вона була взята в храм і помазана, вона стала боязкою. Але тепер? Апостола відповідає: "Бо не прийняли ви духа неволі, знов на боязнь, а прийняли духа всиновлення, нимже покликуємо: Авва, Отче!" — Рим. 8: 15.

²⁸ Початкові Християни, як Павло, були на якийсь час в неволі "жидівської релігії", а многи опісля знайшлися в неволі страху так званої "християнської релігії", що поневолило їх страху перед іншими. Вони були приведені під ярмо неволі релігійних форм і церемоній і вимог, і через те були поневолені самолюбним сотворінням, як духовенству або вибраним старшим, спричини їх страху від переказів Диявола. Тепер вони мають Божий страх і були помазані й просвітчені, і вони радісно воскличуть "Авва, Отче!" Щодо Йонадабів, то вони також мають те синовське відчуття, напрям, і взгляднення до Бога. Вони моляться молитвою яку Ісус научив молитися своїх учеників називаючи Ёгову Отцем, але вони се чинять тому, що вони є в лінії бути цілком приведеними в кошару Божу і стати Його земними синами. Ученики Ісуса Христа були навчені молитися "Отче наш" нім святий дух зійшов на них у Пятидесятницю.

²⁹ Перед вознесенням Ісуса на землю, то навіть вірні ученики ані пророки не отримали "духа всиновлення", і се показано словами натхненного апостола, а іменно: "Якже прийшла повня часу, послав Бог Сина свого, що родився від жєни і був під законом, і щоб викинув тих, що під законом, щоб ми (т. є, правдиві послїдувателі Христа) прийняли всиновлення. А що ми сини, то послав Бог Духа Сина (духа Ісуса Христа, Божого олюбленого Сина) свого в серця наші, що покликає: Авва, Отче! Тимже вже більш

не невільник (т. є, служачи в несвідомості о Божих замірах — Йоана 15: 15), єси, а син (зібраний до Ісуса Христа і тому він вже не потребує учителя); коли ж син, то й наслідник Божий через Христа." — Галат 4: 4-7.

³⁰ Галати були впади в блуд формалізму жидівської релігії, і до них апостол сказав: "Тепер же, знаючи Бога, більше ж будучи познані від Бога, як вертаєтесь до немочних та мізерних первотин, котрим знов наново служити хочете? Ви вважаєте на дні, місяці, пори й літа. Боюсь за вас, що може марно працював коло вас." (Галат 4: 9-11) Не всі Жиди стали синами Божими, яко ж написано, сей привилей дано лишє тим, що прийняли, увірували і слухали Господа: "У своє прийшов, і свої не прийняли Його, Котрі ж прийняли Його, дав їм власть дітьми Божими стати ся, що вірують в імя Його; що не від крові, ні від хотіння тілесного, ні від хотіння мужеського, а від Бога родилися." (Йоана 1: 11-13) Се показує, що закон Божий через Мойсея не свідкував Жидам, ані навіть вірним пророкам, що вони були дітьми або синами Божими; котрими вони не були.

³¹ Питання тепер виринає: Чи Бог може покласти свого духа на земній клясі людей без сподожєння її духом своїм? Се Він зробив в старинних часах, і може зробити знов: "І рече Мойсей синам Ізрайлевим: Дивітесь, покликав Господь Безалеїла, сина Урії Гурієнка, із колїна Юдиного. І сповнив його (Безалеїла), духом Божим на мудрощі і розумінне, і знанне, і на всяке ремєство, щоб майстерне видумувати та вироблювати із золота й срібла і міді, і вирізувати камінне до вставлявання, і вирізувати з дерева, робити всяку штучну роботу; і вложив йому (Безалеїлові) в серце навчати, йому й Отоліябові Ахисамашенкові, з роду Данового." — 2 Мойсея 35: 30-34.

³² Безалеїл не був сплджєний з Божого духа ані помазаний в спосіб в який члєни тіла Христового були сплджєні і помазані, однак Бог 'наповнив його духом'. Розуміється, Боже діланнє з Безалеїлом було типічне як Бог помазав свого Майстра, Ісуса Христа, котрий збудував Його церкву, храм Божий, і навчає тих, що є з храму. Если Бог зробив таку роботу з посвяченим чоловіком перед приходом Ісуса на землю, то Він також покладе свого духа на земній посвяченій клясі тепер, що шукає і служить Богу; і се Він може зробити без сплджєння її з Його духа. Се Він чинить людям доброї волі, котрі тепер стаються "іншими вівцями" про котрі згадує Ісус Христос.

³³ Подібно річ малась із царем Давидом, про котрого написано є: "Се ж останнє Давидове слово, Давида, Ессеевого сина (не сина Божого), слово мужа поставленого високо, помазанника (буквальним олієм) Бога Якового, й любого співця Ізрайлевого: Дух Господєнь глаголе в мені, й слово на язиці в мене." — 2 Самуїла 23: 1, 2.

³⁴ В подібний спосіб Бог поклав свого духа на земному Мойсейові, і на сімдесяти суддів з ним, і на всіх, що Бог поклав свого духа. (4 Мойс. 11: 16-29) Яко дальше попертя сього написано є: "І дав еси їм Духа твого доброго, щоб на путь їх наводив, і манти твоєї не віднімав від уст їх, та й воду давав їм, щоб гасили смагу." (Неем. 9: 20, 30) Бути ужитим Богом для Його заміру є иншою річю чим уживати тих, що посвятилися чинити Його волю. Ся ріжниця є показана в способі в який Він ужив царя Перського, як се подано в Писаннях: "А першого року Кира, царя Перського, — що справдилось слово Господнє через Еремії уста, — збудив Господь дух Кира, царя Перського, і він велів оповістити по всьому своєму царству словом і письмом, і сказати: Так говорить Кир, царь Перський: Господь, Бог небесний, дав мені всі царства на землі, й звелів мені збудувати йому дім в Єрусалимі, що в Юдеї. Хто поміж нами — з усього народу його, нехай буде Господь, Бог його, з ним і нехай йде туди." — 2 Паралип. 36: 22, 23.

³⁵ Єгова не поклав свого духа на Кирові, але лишень "збудив Господь дух Кира", а се тому, що Кир не був посвячений Богу ані він не був одним із Його завітуючих людей. Однак Йонадаби вийшли зі всіх народів і посвятилися чинити волю Божу, і Бог поклав свого духа на них і порушив їх духа до роботи.

³⁶ Що ж означають слова апостола в листі до Римлян 8: 16, а іменно: "Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі." Докого відносяться ті слова? В попереднім вершику цієї гол. ви є ужиті слова: "прийняли духа всиновлення." (Верш 15) Се не значить, що сей дух всиновлення несе свідоцтво. Коли Ісус був з учениками Він научив їх як вони мають поступати. Перед своїм відходом Він сказав до них: "Йду наготовити місце вам." Сими словами Він показав, що Він не буде присутний з ними; а тоді додав отсі слова: "Не zostавлю вас сиротами." Як вони зістануть утішені? Слова Ісуса відповідають на те питання: "І я вблагаю Отця, і дасть вам иншого утішителя, щоб пробував з вами по вік, духа правди, котрого світ не може прийняти; бо не видить Його, ані знає Його; ви ж знаєте Його, бо з вами пробуває і в нас буде. Се я глаголю вам, у вас пробуваючи. Утішитель же, Дух святий, котрого пішле Отець в ім'я моє, Той научить вас усього, й пригадає вам усе, що я глаголав вам." — Йоана 14: 16, 17, 25, 26.

³⁷ Отже "дух", як сей вираз ужитий апостолом в листі до Римлян 8: 16, очевидно значить свята, невидима сила Бога, яка виходить і ділає і представляє Бога, великого Духа, через Господа Ісуса Христа, "той Дух". Отже "дух" особливо відноситься до "утішителя", "духа правди", якого обіцяв Господь Ісус Христос, і котрого Бог послав вірним ученикам і котрий обіцяв "пригадати всі річі". Після перекладу Діаглота сей текст звучить: "Отець... дасть вам иншого помічника, що буде з вами до віку." Той утіши-

тель, ділаючи в тій мірі, і служачи аж Ісус Христос поверне і прийде до храму і збирає до себе мале стадо, він виконав свою приписану роботу Єговою. Ісус Христос вже повернув і прийшов до храму в 1918 р., і від того часу, Господь, будучи у храмі з своїми людьми, прямо ділає і про-світчує уми помазаників, даючи їм виrozumіння й оцінення пророцтв. Се Бог доконає через Ісуса Христа. Отже виходить, що те свідоцтво відноситься лише до тих, що є сплоджені з духа, як се Ісус зазначив: "Духа правди, котрого світ не може прийняти; бо не видить Його, ані знає Його; ви ж знаєте, Його, бо з вами пробуває і в нас буде." (Йоана 14: 17) "Отже се той помічник і утішитель, котрим є святий дух, котрого Отець пішле вам в ім'я моє." Святий дух "самий свідкує". Той особливий і виразний заміненник "самий" показує, що справа зрозуміння свідоцтва не є полишена для нас самих, сплоджених з духа, щоб рішити або доказати що ми є сини Божі, через наші зовнішні почуття, або зворушення. На такі річі не можна сполягати, бо вони є дуже змінні. Божий дух або свята сила, невидима для людського ока, не є почуття, ані предмет до зміни, ані щось що могло б дотикнути наше здоров'я, почуття або стан уму.

³⁸ Після иншого перекладу сей текст звучить: "Той самий дух несе свідоцтво в той самий час нашому духу." (Паркгурст, грецький і англійський Товмач, Друге Видання, сторони 589, 590) Сі слова значать, що в той самий час, коли "дух всиновлення" післаний в серце посвяченого, сплодженого з духа, тоді той, що отримав того духа всиновлення, починає отримувати свідоцтво святого духа, що він є сином Божим, і тоді він воскликне "Авва, Отче!" отціняючи сим споріднення сина до Отця. Ніхто з людей, хто не має сього споріднення духового сина до Отця, не має свідчення духа про що згадає апостол.

³⁹ Через три і пів роки Ісус був часто з своїми учениками і научав їх як отець своїх дітей. Він научав їх в ім'я і власть свого великого Отця, Бога Єгови. Коли Ісус відійшов, його ученики полишилися як сироти і були в такім стані аж до приходу Господа Ісуса. І тому Він дав їм обітницю: "І як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були... Не zostавлю вас сиротами: прийду до вас." (Йоана 14: 3, 18) Підчас коли Ісус приготував місце для своїх вірних послідователів, то Він не полишив їх без утішителя, але по Його просьбі Єгова послав духа бути утішителем і помічником, для вірних послідователів Ісуса Христа. Тя Божественна провізія є дана лише для "малого стада", а не для кого иншого. Отже виходить, що се мале стадо має свідчення духа і що вони є синами Божими, і ніхто инший не має сього свідоцтва. Нема причини заключа-ти, що Йонадаби будуть мати таке свідчення духа.

⁴⁰ Се не значить, що кожний посвячений і з духа-сплоджений перед приходом Господа до храму мавби мати свідоцтво духа, але ті мають, що були запрошені бути спільниками з Ісусом Христом в Його царство і котрі відповіли на се запрошення. Для таких дух свідкує, що вони є синами Божими і співнаслідниками з Ісусом Христом і Його царством. У приході Господа Ісуса до храму і зібрання до себе в храм тих, що відповіли на запрошення до царства, і котрі під час суду осталися вірними і були приведені в храм, такі займають те близьке споріднення до Господа Ісуса Христа. Від тоді вже не треба заступника, святого духа, свідкувати для них, бо самий Господь Ісус Христос є їх силою і про-

відником, через те, що Він з ними. Ті зібрані в храм сталися частию "вибраного слуги" Божого, і ангели Господа Ісуса Христа служать громаді храму: "І пішли він ангели свої з голосним гуком трубним, і позбирають вони вибраних його від чотирох вітрів, од кінців неба до кінців його." (Маттея 24:31) "Бо він ангелам своїм звелить над собою берегти тебе на всіх дорогах твоїх." (Пс. 91:11, 12) Се лишень мале стадо є зібране до храму, і сьому то "малому стаді" дух свідкує, що вони є сини Божі. Коли те свідкування духа зачалось? і як воно є дане щоби мож рішити своє покликання і вибрання до царства з Ісусом Христом?

(Дальше слідують)

ЙОГО СТАДО

Часть 2

"Я пастир добрий, і знаю моїх, і знають мене мої. Яко ж знає мене Отець, так і я знаю Отця, і душу свою кладу за вівці. І інші вівці маю, що не сієї коцари; і тих я мушу привести, й голос мій почують, і буде одно стадо, й один пастир." — Йоана 10:14-16.

ЄГОВА збудив Ісуса зі смерті, вивисшив Його до найвищого місця зараз другого по Єгови, і одягнув Його в повну силу і владу зібрати "мале стадо" а опісля зібрати "інших овець". Не вдовзі по вивисценню Ісуса Христа, і під час коли ученики ожидали в Єрусалимі на сповнення обітницї, о яку Він молився до Єгови щоби Він зіслав на них утішителя, на них зійшла сила Божого духа. Від того часу "самий дух" зачав свідкувати, як се зазначив апостол. Відкриття і ділання святого духа у вірних учениках був спосіб в який той дух ніс свідоцтво, що вони є синами Божими і наслідниками разом з Ісусом Христом. Бог післав їм "помічника" і "утішителя, як се Ісус обіцяв, і те "свідчення" зачалось відкривати їм і опісля зійшло на всіх, що були покликані бути учасниками царства, бо Ісус запросив своїх вірних учеників бути учасниками царства, коли Він іще був з ними.

² Від пятидесятиці аж до приходу Ісуса Христа до храму в 1918 р., святий дух научав правдивих послідователів Господа: "Утішитель же, Дух сьвятий, котрого пішли Отець в ім'я моє, Той научить вас усього, й пригадає вам усе, що я глаголав вам." (Йоана 14:26) Той дух свідкував апостолам про Ісуса, як се Він був сказав їм: "Як же прийде Утішитель, що я пішло вам од Отця, Дух правди що від Отця виходить, Той свідкувати ме про мене." (Йоана 15:26) Той дух провадив їх до всякої правди і показав їм річи які мають прийти: Як же прийде той Дух правди, то проведе вас до всякої правди; бо глаголати ме не від себе, а все, що чути ме, буде глаголати, й що настане, звістять вам. Той мене прославить: бо з мого прийме і звістять вам. Усе, що має Отець, — моє: тим я сказав, що з

мого Він прийме, і звістить вам." — Йоана 16:13-15.

³ Ділання святого духа на учениках не було автоматичне провадження їх, але, як се Писання показують, вони досліджували, дискусували і суперечалися між собою і дух провадив їх прямим шляхом, бо вони шукали чинити волю Божу. Вони не були навчені говорити многими мовами, але дух святий дав їм силу проповідувати Господню вість розумно в многих мовах. (Діян. 4) Між громадами посвячених було много учителів, але "святий дух" відлучив Варнаву та Савла (Павла) виконувати роботу піонерів в ім'я Господа. "Як же служили Господеві та постили, рече Дух сьвятий: Відлучить мені Варнаву та Савла на діло, до котрого покликав я їх. ... Вони ж послані від Духа сьвятих, прийшли у Селевкию, а звіділя відплили у Кипр." — Діян. 13:2, 4.

⁴ Коли апостоли зібралися в Єрусалимі застановитися над роботою яку Господь поручив їм в їх руки, "той дух" провадив їх до пізнання Божої волі. Тоді вони вислали вибраних людей виконати роботу і дали їм листи поручення, котрі звучили: "... Зволилось бо сьвятому Духу та й нам, ніякої тяготи більш не накладати вам, окріч сього конечного." — Діян. 15:23-28.

⁵ Павлові й Варнаві було заперечено "духом" ділати в певних місцевостях: "Як же пройшли Фініцію та Галаську сторону, заборонив їм святий Дух промовляти слово в Азії. Прийшовши ж в Мисию, поривались йти в Витинию, і не пустив їх Дух." — Діян. 16:6, 7.

⁶ Певні люди, що були дослого ума і котрі були посвячені Богу, були настановлені бути старшими або назирателями в церкві Ефезус, та

будучу нагороду з Ісусом Христом в небі і що він не міг служити Господеві вічно хіба в тім місці, і тому він звернув своє серце цілком до царства, і писав до послідователів Ісуса Христа ці важні слова: "Та ось я все вважаю за втрату ради вищого розуміння Христа Ісуса, Господа мого, ради котрого я все втерав, і вважаю все за сьміття, аби придбати Христа, та й явитись у Ньому, не маючи моєї праведності, що від закону, (маючи) те, що вірою Христовою (здобуваєть ся), праведність від Бога у вірі, щоб розуміти Його, і силу воскресення Його, і спільність мук Його приподоблюючись смерті Його, аби тільки досягнути до воскресення мертвих. Не тим, щоб уже я досяг, або вже був звершений; гоню ж. і не досягну того. За що і Христос Ісус досяг мене. Братте, я про себе не думаю, що вже досяг; одно ж (роблю), забуваючи вже те що позаду, і сягаючи по те, що спереду, біжу до мети по нагороду вишнього поклику Божого в Христі Ісусі." (Філіп'ян 3: 8-14) Дальше апостол радить і інших звернути їх серце і надію на царство і бути подібної думки: "Скільки оце (нас) звершених, се думаймо, і коли що иньакше думаєте, то й се Бог вам одкриє." — Філіп'ян 3: 15.

Отже свідчення відносно становиська або місця одиниці не залежить від того, що якийсь чоловік або організація або товариство може сказати. Се залежить від духа і кожний мусить пізнати се самий, чи він є сплоджений з духа чи ні, і се він мусить доказати своїм напрямом. Ніякий дійсний Йонадаб не старається або надіється на нагороду вищого поклику в небі, як робив апостол Павло, тому що Бог своїм духом не запускає такої надії в його серце. Се Бог Єгова покликає, і се Єгова розкладає членів в тілі Христа після Його вподоби. (1 Корин. 12: 18; 1 Солон. 2: 12; 5: 24; 2 Солон. 2: 14) Промовляючи до народжених з духа, що мають свідчення духа, і котрі є помазані Господом, апостол каже: "І ви помазані маєте від Св'ятого, і знаєте все (ви знаєте замір Єгови і ваше споріднення до Нього). Не писав я вам, наче б ви не знали правди, а що знаєте її, і що всяка брехня не від правди." (1 Йоана 2: 20, 21) Если хтось не має свідчення духа, то се вже є переконуючим доказом, що він не належить до духової класи, але що він належить до земної класи, если він посвятив ся Бггу.

"Отворення життя для Йонадабів або "інших овець" не може бути причиною байдужности для посвяченої особи щодо її наслідку її власного напряму ділання. Всі посвячені і з духа-сплоджені одиниці мусять оціняти їх високе покликання і їх споріднення до Єгови і Ісуса Христа. Єгова, через Ісуса Христа, отворив значіння своїх пророчих образів відносно людей "доброї волі", себто Йонадабів, або "інших овець", і се він зробив головню від 1931 р.; і такий правдивий і посвячений Йонадаб може бачити і оціняти Господню провізію для нього і

Господні правила відносно зібрання своїх "інших овець", і чинячи се, він стає в лінії і радісно пристусовує себе до Господнього розпорядження. Каже апостол: "Вивідайте себе чи ви у вірі; покажіть самі собі, чи Христос є у вас, а ви у Христі, або чи ви є в стаді "інших овець" Господніх. (2 Корин. 13: 5) Ось так можна бачити, що кожний один мусить розглянути самий себе у світлі Писань, разом з іншими фактами знаними йому, і сим рішити чи він має або не має свідчення духа, чи він є або не є сплоджений і помазаний з духа, і тим самим в лінії до небесного царства з Ісусом Христом, наслідником усіх річей; і если він не має сього духа, а любить і служить Богу, то чи він належить до іншої громади Господніх овець, а іменно, великої громади.

Деякі робітники до Господньої виниці були "наняті" з початку останньої "години", а іменно, від 1931 р. (Гл. Вартова Башту, з 15 листопада, і 1. грудня, 1935) Если хто перед тим часом вповній й беззусильно посвятився Богу і если те посвячення прийняв Господь, тоді в світлі Писань можна розумно заключити, що тоді була лише "одна надія" або покликання таких посвячених, а се — "високе покликання". Промовляючи до покликаних лише, сплоджених з духа, натхнений писатель Слова сказав: "Одно іло й один дух, яко ж і покликани в одній надії вашого покликання: один Господь, одна віра, одно хрещення, один Бог і Отець усіх, що над усіма й через усіх і в усіх вас." — Ефес. 4: 4-6.

Та одна надія в котрій всі такі були покликани є надія бути співнаслідниками з Ісусом Христом в Його небеснім наслідку. Така надія значить, що посвячені з великою приємністю і радістю виглядають Божого часу отримати небесне місце з Ісусом Христом Царем. Як Ісус Христос, вибраний слуга Єгови, коли Він був на землі, був сліпим на все окрім виконання волі свого Отця, так і ті, що мають надію бути з Ним у царстві, мусять бути сліпі на все инше і відмовитися миритися з котрею будь частю Диявольської організації або з сим світом і не дозволити нічому перешкодити у виконанні задачеї і обов'язків за ціну високого покликання.

Если хтось має надію високого покликання і він надіється, що він буде на віки з Ісусом Христом у небі, тоді він мусить бути мертвий до всього земного; яко ж написано: "Про гірне думайте, (а) не про земне. Умерли бо ви, і життє ваше поховане з Христом у Бозі." (Колос. 3: 2, 3) "Коли ж оце ви вмерли з Христом для первотин сьвіта, то чого мов би ще живі у сьвіті, про закон суперечитесь." (Колос. 2: 20) Ось така є надія "малого стада", але Йонадаби або "інші віви" не мають цієї надії. Йонадаби не сподіються умерти; їх надія є знайти охорону в часі вираження Божого гніву в Армагедоні, щоби вони могли на віки жити на землі; і се значить, що вони спроневірили б Слово Боже і постави-

(Прод. на стр. 82)

не гайно прийшов до храму. (Гл. Вартову Башту 3: 1. серпня, 1926 р.) В 1922 р. друге виляття святого духа взяло місце після пророцтва Йоїла. (Гл. Вартову Башту з 15 листопада, 1925 р.) 1931 рік зазначив час коли Єгова відкрив помазанникам нове ім'я, яке Він дав їм. (Гл. Вартову Башту, з 1. жовтня, 1931) 1935 р. зазначив час коли Єгова відкрив своїм людям тотожність "інших овець" або "великої громади". (Гл. Вартову Башту, з 1 і 15 серпня, 1935 р.) Отже всі ті дати є важні. Виляття святого духа в Пятидесятницю в 33 р. зазначило почин всиновлення, і виробуміння духових річей, і тому се був почин "свідчення" через "духа" для з духа-народжених одиниць і се зазначило розділення духовної кляси від "природного чоловіка" кляси. (1 Корин. 2: 13-15) Тепер ми бачимо докази з Писання, що Господь Ісус збирає свої "інші вівці", з котрих складається велика громада; і тепер духове виробуміння не зменшається а радше побільшається, бо позатипічне зіляття святого духа взяло місце по приході Господа до храму і прийшло до вершика в 1922 р. коли то Господні люди зрозуміли як ніколи перед тим їх споріднення до царства, і що вони мусять нести свідоцтво про Єгову і Його Царя і царство.

28 Чи є докази з святого Письма, що прийшов час на виробуміння духових річей і що всиновлення духових або царських синів майже наукінченню і не є загальною роботою Господа? Так; і се факт; що пророцтва і типи відносно інших овець, Йонадабів, великої громади, є відкриті Господом для Його людей і вони зрозуміли їх. Духовний останок, після знаного і доказаного правила через котре Єгова відкриває свої пророцтва, є тепер зрозумілі; а тим правилом є, що таке виробуміння не є дане аж поки пророцтво або типи не сповняться або не зачнуть сповнятися. Отже відкриття сповнення пророцтв, і виробуміння їх, є доказом, що час на всиновлення духових або царських синів майже скінчився і не є вже загальним ділом Господнім. В 1918 р. коли Господь прийшов до храму, оголошено вість "мільони тепер живущих ніколи не помруть", але і духова кляса не розуміла, що ці слова відносилися до великої громади. В той час вони розуміли, що велика громада була "духовою клясою", але в сім вони не мали властивого виробуміння. Початок виробуміння про Йонадабів, або велику громаду, або "людей доброї волі до Бога", мусять бути доказом зазначуючи час на зібрання "інших овець". Надання "нового імя", і одкриття тогож, становило запла-ту духового "денаря", що є важним для Господніх робітників у виниці, що прийшло як предсказано при закінченню днів праці. (Гл. Вартову Башту з падолиста 15. грудня 1933 р., анг. вид.) Се сталося в 1931 р., що Господь відкрив своїм духовим синам, що вони мусять іти по світі й значити людей на їх чолах, себто ту земну клясу, що бажає справедливости і царства.

(Гл. Вартова Башта з 1 вересня, 1931 р.) В 1935 році Господь відкрив тотожність назначеної так кляси, і показав їм, що та кляса становить велику громаду. (Гл. Вартова Башта з 1. серпня, і 15., 1935 р.) Се доказує, що Господь зачав був збирати клясу або громаду иншу чим сплodge-них з духа, котра то земна кляса не може мати свідчення духа. (Рим. 8: 16, 17) Йоан Христитель був останнім з пророків, вибраний ним сплodge-ння з духа взяло місце, і говорячи про членів тіла Христового, Він оголосив се право: "Той (Христос або духова кляса) мусять рости, я ж (земна кляса котрої Йоан був частию) маліти." (Йоана 3: 30) Із закінченням вибору духової кляси і початку зібрання великої громади, те правило як раз стало противне в Його присту-сованню. Отже виходить, що більшість зібраних Господом до себе від 1931 р., а головню від 1935 р., належать до земної кляси або великої громади, і котра то громада або "інші вівці" не мають свідчення святого духа, яке є дане духовим синам. (Рим. 8: 16, 17) «Се не значить, що по тих роках не буде нікого з сплodge-них з духа. Если хтось є в лінії до царства і стає невірним і відпадає (Маттея 13: 41, 42), тоді Господь напевно вибере когось иншого забрати порожне місце в тілі Христа. (Маттея 22: 1-14) Згідно з сим заключенням Господь сказав: "Держи, що маєш, щоб ніхто взяв вінця твого." (Одкр. 3: 11) Виходить, що хто так є введений в порожне місце той буде мати свідчення духа котрий допоможе йому побачити і оцінити, що він є сином Божим.

29 Як же може той, що взяв чинсь місце, пізнати свідчення духа? Він не може знати сього сим, що хтось инший йому скаже, але він мусять пізнати се самий по свідченню духа. Чи може тоді, коли він почув вість і прийняв її, то се становить рішачу точку? Чи се сталося перед 1931 р. або по 1931 році, не становить точки рішення. Але се є важна річ, а іменно: Коли він посвятив себе цілком Господеві, і що дух Божий дозволив йому побачити і оцінити отворений (привилей) і місце? Если він побачив і оцінив небесні річи і великий привилей умерти з Ісусом Христом і опісля вічно жити з Христом в душі, і если він радісно прийняв службу серед обставин поставлених перед нього, то се є те свідчення. Чи він звернув своє серце на небесні річи замість на земні? Ніхто не може бути байдужим відносно нагороди поставленої перед ним; і хто побачить, що нагороду можна дістати бути з Христом в небі і хто радісно відповість і ступає за Господом, то если він є покликаний небесним покликком, тоді він побачить і оцінить се, і буде мати свідчення духа, що він є будучим співнаслідником з Ісусом Христом.

30 Виразний візирець сього є даний в досвідченню Мойсея і Павла. Мойсей бачив, що його будуча нагорода від Господа буде земна; якож написано: "... Озираєсь бо на нагороду." (Жид. 11: 24, 26) Павло бачив, що Бог назначив його

жемо кликати Його "Отцем", бо ми є Його сплодженими синами. Ніхто не може мати сього свідчення лише сплоджені з духа сини.

15 Що се значить "наш дух"? Се та невидима, порушаюча сила у нас, яка перебуває і ділає у нас від коли ми буди народжені Богом Єговою як Його діти або сини. Він не прийшов до нас через насліддя від Адама, але Єгова дав сього духа сплодженим синам, і (той дух) уживає всі наші природні сили, здібності і доходи у виконанню волі Бога нашого небесного Отця, і помагає нам виконати наше посвячення в несамолюбний спосіб. Се є "наш дух", себто, дух даний всім членам тіла Христового, і кожний член тіла Христового повинен послати Його.

16 Духа тіла Христового спасає і схороняє Божий вірний останок, котрий є вірно і цілковито посвячений Богу і Його царству в день присутності Ісуса Христа в храмі Божім. (1 Корин. 5: 5) "Сам же Бог упокою нехай освятить вас зовсім, і увесь ваш дух, і душа, і тіло нехай збережуть ся непорочно у прихід Господа нашого Ісуса Христа." (1 Сол. 5: 23) Для тих, що прийняли духа всеновлення у тіло Христа порада є дана, а іменно, "Прославляйте Бога... у вашім дусі, котрий є Його." (1 Корин. 6: 20) "Будьте святі духом і тілом." (1 Корин. 7: 34, анг. перек.) "Мавши той же дух віри." (2 Корин. 4: 13) "Покланяйтеся Богу у дусі." (Йоана 4: 23, 24) "Моліться в дусі." (Ефесян 6: 18) "Любов у дусі." (Колос. 1: 8) "Віднови в мені духа сильного." (Пс. 51: 10) "Будьте вірного духа." (Прип. 11: 13) "Майте спільність у дусі." (Филип. 2: 1) "Будьте взірцем в дусі." (1 Тим. 4: 12) "Духом горючі." (Рим. 12: 11; Діян. 18: 25) Будьте "зв'язані духом" і лучи в службі Божій. (Діян. 20: 22) "Служіть Богу вашим духом." (Рим. 1: 9; 7: 5) "Кипів дух його в йому" свідкувати. (Діян. 18: 5) "Стійте в одному дусі." (Филип. 1: 27) "Обрізанне серця в дусі." (Рим. 2: 29) "Нехай ваш дух радується в Бозі." (Луки 1: 47) Такого духа здорового розсудку Бог дає своїм з духа сплодженим і вірним синам. (2 Ти... 1: 7) Все се ріжниться від природного чоловіка: "Дух чоловічий, що в ньому." — 1 Корин. 2: 11.

17 Свідчення і ділання святого духа у народжених з духа одиницях, як се показано в повисше наведених писаннях, є печаттю тотожності і через се наперед даним доказом насліддя коли вони одягнуться в духове тіло у царстві. (2 Корин. 1: 22; 5: 5; Ефес. 1: 13, 14; 4: 30) Се лише з духа народжені сини, що становлять "мале стадо" котрі мають таку печать або доказ. Ті що будуть становити "велику громаду" і котрі тепер називаються "Йонадабами", не мають тієї печатки святого духа, тому що вони збавлені не до духовного насліддя і не виглядають такого насліддя.

"БОЖІ НАСЛІДНИКИ"

18 "Дух" свідкує в той самий час нашому духові, що "ми діти Божі." Се є з духа народжені, помазане мале стадо Господніх овець, що ма-

ють се свідчення. Але як вони можуть мати свідчення сьогодні, коли Господь збирає велику громаду, і в такий спосіб в який Йонадаби не можуть мати? Як Йонадаби можуть рішити, що вони не мають свідчення такого духа і через те не є в лінії до небесного царства? Если вони не є в угоді до царства то вони не можуть брати участі в спомині смерті Ісуса Христа і через те, як Йонадаби можуть знати сей важний факт? Се є важна річ, щоб вони могли рішити і як же вони можуть рішити се (питання)?

19 Після зізнань писання розглянутих тут, свідство духа має виразний початок і той виразний початок був означений в Пятидесятницю. Свідство апостолів Господніх дане в тім часі є доказом сього, і коли то многі здивувалися сим, що вони бачили взяло місце і почувши що апостоли говорили. При тім виляття святого духа було перше сповнення пророцтва, яке давно тому пророк Йоїль вповів своє пророцтво, в 2: 28, 29. В тім часі ділання святого духа було наперед призначене і установлене. "Яко ж вибрав нас у йому перед основаннем съвіта, щоб бути нам съвятим і непорочним перед Ним у любові, наперед призначивши нас на всиновлення собі через Ісуса Христа, по благоволенню хотіння свого, ... у тому, в котрому й ми наслідники ми зробили ся, бувши наперед призначені по адуму Того, хто чинить усе по раді волі своєї." — Ефесян 1: 4, 5, 11.

20 Се є доказом, що Бог не прийняв святих пророків як своїх синів і вони ніколи не мали свідчення духа. Бог призначив час на всиновлення через Ісуса Христа, Його олюбленого Сина, котрий був перший і головою дому синів. Навіть Йоан Хреститель, останний з пророків, предтеча Ісуса Христа, і котрий йшов за Ісусом Христом аж був убитий рукою Ірода, не був всиновлений і не наслідить небесного царства. (Мат. 11: 11) Йоан пророк не навчав своїх учеників молитися "Отче наш". — Луки 11: 1, 2.

21 Бог призначивши час наперед для свідчення духа, можна сподіватися, що Бог також зазначить час коли Він збере земну громаду або "инших овець" Господніх, і коли свідчення духа через "утішителя" перестане існувати. Чи обьявлення святого духа Божого як се святі пророки мали в минувшині, і якого Йонадаби можуть тепер мати, є доказом, що та одиниця є принята в родину Божу і сим стала співнаслідником з Ісусом Христом? Або чи треба іще иншого доказу щоб показати чи хтось знаходиться в лінії до царства? Сі питання треба властиво відповісти як ми поступаємо із студією

ЧАС

22 Єгова виконує свій замір точно після часу назначеного Ним; і коли та подія перейде, Господь часто дає довідома о важності того назначеного часу, коли та подія перейде. В 33 р. був зазначений час коли дух всиновлення зачався. В 1918 р. Ісус Христос скінчив свою роботу приготування дороги перед Єговою і коли то Він

не через вибори членів збору, але через "духа" вони були назначені "єпископами"... "Тим достерегайте себе і все стадо, в котрому вас Дух святий постановив єпископами, щоб пасти церкву Божу, котру придбав кров'ю своєю." — Діян. 20: 17-28.

— Коли Павло пійшов проповідувати євангелію, "святий дух свідкував у кождім городі, кажучи, що кайдани і горе ожидають мене". (Діян. 20: 23) Той "дух" ділаючи в чоловіці на ім'я Агав свідкував Павлові о надходячим переслідуванню. (Діян. 21: 10, 11) Через апостолів Петра і Іоана "дух" був наділений іншим, що були посвячені й охрещені. (Діян. 8: 14-18) Той "дух" ділав в такий самий спосіб через Павла на інших в Коринтії, що були посвятилися і охрестилися, і через святого духа "заговорили мовами і пророкували." (Діян. 19: 1-6) Та сама правда відносилась до посвячених з Галат і Солонян. (Галат 3: 5; 1 Солон. 1: 5; 6) Написано є, що Ісус найперше зачав проповідувати добру новину своїм ученикам, котрі слухали його, і "як свідкував Бог ознаками і чудесами, і всякими силами, і роздаванням святого Духа, по своїй волі." — Жид. 2: 3, 4.

* Той "дух" являвся в ріжний спосіб, але він все був той самий дух: "Між даруваннями є ріжниця, Дух же той самий. Кожному ж дається явлення Духа на користь." (1 Корин. 12: 4, 7) Той дух є даний нести свідоцтво кождому чоловіку котрий посвятився і охрестився в тіло Христа. "Бо одним Духом усі ми в одно тіло хрестилися, чи то Греки, чи невільники, чи вільні, і всі одним Духом напоєні. Бо тіло не єсть один член, а многі." — 1 Корин. 12: 13, 14.

* Дари і свідоцтво духа є лишень для тих, що у "Христі", що охрестилися в Його смерть і для того є Його будучими членами "малого стада", і сих Бог устанавляє в тілі після Його входу. (1 Корин. 12: 18, 28, 31) Всі, що отримують дар святого духа, і котрі мають свідоцтво Його, мусять кермувати такими дарами з любов'ю, себто, несамолюбно посвячувати їх Богу. (1 Корин. 13: 1, 2) Хтось може посвятитися чинити волю Божу, але святий дух не ділає через таких людей хіба що любов або несамолюбне посвячення Богу є порушаючою силою і ділання. Если хтось шукає прославити себе, то се противиться духові Божому. Так що написано є до тих, що охрестилися в Христа, і котрі є порушені несамолюбством: "Тим, що у всьому ви збагатились ним у всякім слові і всякім знанню, яко ж свідчення Христове утверджено в вас, так що ви не маєте недостатку ні в однім даруванню, дождаючись одкриття Господа нашого Ісуса Христа." — 1 Корин. 1: 5-7.

* Аж до другого приходу Ісуса Христа, той "дух" досліджував всіх глибоких річей Божих і той навчав тих, що в Христі Ісусі річей які Бог дав їм. "Нам же Бог відкрив Духом своїм; бо Дух усього досліджує, навіть і глибокостей Божих. Ми ж не духа світа прийняли, а Духа, що

від Бога, щоб знали, що нам дароване від Бога. Се промовляємо не ученими словами людської премудрости, а навченими Духом святим, духовні (речі) духовним (словом) подаючи." (1 Корин. 2: 10, 12, 13) Від коли Господь Ісус Христос прийшов до храму всі такі наущення підлягають Його кермуванню, і Він самий навчає членів храму.

* Перед вознесенням Ісуса Христа на небо і перед зісланням святого духа, апостоли не розуміли тайни Божої, але через ділання і свідоцтво святого духа та тайна була відкрита апостолам у своїм часі. (Колосян 1: 26, 27; Ефесян 3: 4, 5) Той "святий дух" свідкував апостолам і іншим святим через Писання, яке Бог написав через вірних пророків. (Жид. 3: 7-10) Намет у пустині й типічні жертви стали апостолами, і так Павло свідкував, яко ж написано: "Свідкує ж нам і Дух святий; по реченому бо перше (через пророка Еремію 31: 33, 34): Се завіт, що завітувати му з ними після тих днів, глаголе Господь: Давши закони мої в серця їх, і в думках їх напишу їх." — Жид. 10: 15, 16.

* Іоан натхнений свідок Господень, пишучи до тих, що в Христі Ісусі, сказав: "Дух свідкує, бо Дух є правда." (1 Іоана 5: 6) Тим "утішителем" або "помічником" є святий дух. (Іоана 14: 16, 17) Се дух, що свідкує церкві, а не світу. "І чув я голос з неба, що глаголав мені: напиши: Блаженні мертві, що в Господеві вмирають віднині. Так глаголе Дух, щоб упокоїлись від трудів своїх; діла ж їх ідуть слідом за ними." — Одкр. 14: 13; 2: 7, 11, 29.

* Той "дух" ділав через вірних апостолів по тім, як вони були народжені з духа і цілком посвятилися Богу: "Не з діл праведних, що ми робили, а по своїй милости (Бог) спас нас купелю новородження і оновлення Духа святаго, котрого вилив на нас щедро через Ісуса Христа Спасителя нашого." (Тита 3: 5, 6) "Нам же треба дякувати Богові завсіди за вас, братте полюблене від Господа, що вибрав вас Бог від початку на спасення осявяченням духа й у вірі правди." (2 Солонян 2: 13) Сплідження з св. духа, отже свідчення святого духа, не мають Іонадаби; лише ті, що є спліджені з духа і покликані високим покликом, переходять се досвідчення

"НАШ ДУХ"

* Апостол писав про себе до тих, що були одної "дорогоцінної віри", "малого стада": "Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі." (Гл. Сирийському і Дуея версії). Се не значить, що дух Божий співділає з нашим духом і свідкують нам, що ми діти Божі, неначе Бог потребує нашого духа потвердити або поперти свідоцтво свого духа; але дух Божий свідкує нашому духу, себто духові всиновлення, якого Бог післав в наші серця, восклицуючи "Авва, Отче!" (Рим. 8: 15) Ось так дух Божий свідкує нашому духові в той самий час (тим що є у Христі), що ми є синами Божими і через се мо-